

Abstrakt

Při hledání literatury zabývající se tématem využití ragtime pro pedagogické účely dojdeme k závěru, že takové literatury je pomálu. V této práci se snažím obhájit ragtime jako ideální výukový materiál pro rozvoj hudebnosti, a to jak z hlediska nástrojového mistrovství (klavírní techniky), tak z hlediska klíčových pojmů hudební teorie. V souvislosti s klavírní technikou poskytuje ragtime vynikající základ pro klávesovou geografii prostřednictvím skoků levé ruky. Melodický materiál je jednoduchý, většinou se v něm vyskytuje pouze jeden hlas. Rytmický jazyk je dostatečně přímočarý na to, aby bylo možné na jeho základě učit studenty dělení taktů, hodnoty not a tečkovaný rytmus. Na pokročilejších úrovních je materiál velmi dobře čitelný díky krokovému pohybu a pentatonickým vzorcům spolu s předvídatelnou strukturou frází. Z hlediska improvizace poskytuje základ, který lze využít pro jednoduché improvizční pokusy v rámci prostého, opakujícího se rytmu. Co se týče teorie je ragtime ideálním prostředkem pro výuku hudební forem, která může probíhat prostřednictvím rozboru partitur a poslechových aktivit.

Tato práce zkoumá prvky interpretační praxe ragtime a nuancí, které existují v provedení této hudby. Na příkladu děl Scotta Joplina analyzuji různé nahrávky a jejich interpretačními styly. Zaměřuji se zejména na otázky tempa, rytmu a změn oproti původní notaci. To vše mě vede k zamyšlení se nad dostupnými učebními pomůckami pro studenty. Chci se především soustředit na hodnocení existujících ragtimových metod hraní a také konkrétně zhodnotit jeden příklad aranžmá pro začátečníky.

Na základě výše uvedených tezí je nastíněn přínos ragtime pro konkrétní didaktické účely s navrhovanými zdroji. Spornou otázku "autentického provedení" posuzuji prostřednictvím zkoumání argumentů pro dodržování a odchylky od partitur. Práce je uvedena historickým pozadím vzniku ragtime a jeho znovuzrození v populární kultuře.